

- at den Opgave at forelægge Sager for Højesteret hverken er vanskeligere end eller væsensforskellig fra den tilsvarende Opgave ved Landsretten,
- at den overleverede fra en tidligere Procesmaade stammende Ordning, der udelukker det store Flertal af de ved Landsretten mødeberettigede fra at føre Sagen videre til Højesteret, har mistet sin reale Begrundelse,
- at en Ordning, der gør det til Hovedreglen, at den for Landsretten mødende i Tilfælde af Appel fører Sagen ogsaa i Højesteret, vil medføre 1) en billigere Rets-hjælp for det retssøgende Publikum 2) at Parten befris for Besværet og Tids-spildet ved at skulle konferere med en ny Sagfører i Anledning af Appellen 3) at Parten kan betro Sagens Førelse til den Sagfører, som han kender, og som kender ham, og 4) at Appellen hyppigt kan gennemføres og derfor en endelig Afgørelse opnaas hurtigere end nu,
- at en betydelig og landsomfattende Udvidelse af det Advokatkorps, der procederer i Højesteret, ikke blot vil byde Publikum den nu savnede Frihed ved Valget af Advokat, men yderligere vil have til Følge, at Sagen vil kunne forventes fremstillet af en Advokat, som er i nøje Føling med Parten og hans Livsvilkaar og med det foreliggende Tvistemaal, dets lokale, økonomiske og sociale Baggrund, samt endelig, at Retten gennem et saadant Advokatkorps vil blive langt *alsidigere* orienteret og derved opnaa langt bedre Kontakt med Befolkningen og dens Interesser, end det kan ske gennem et snævert begrænset og derfor ret ensidigt sammensat Korps,
- at Erfaringerne saavel her hjemmefra som fra fremmede Lande ikke bestyrker, men tværtimod afgørende taler imod Frygten for, at en stærk Udvidelse af Advokat-korpset skulde medføre en utilbørlig Stigning i Appelsagernes Antal.

Herefter har det indenfor Udvalgets Flertal været overvejet at foreslaa den Ordning, som antagelig vil blive Fremtidens, og som vel maa anses for den rationelle: En fuldstændig Ophævelse af Sondringen mellem de for Landsretten og for Højesteret mødende Sagførere.

Flertallet har imidlertid anset det for opportunt at tage Hensyn til, at vi befinder os i en Overgangstid, hvor adskillige, der efter Loven er mødeberettigede for Landsretten, er uddannede under en anden Procesmaade, og hvor derfor ikke alle berettigede uden Undtagelse kan antages at besidde de for mundtlig Procedure nødvendige Evner og Færdigheder. Vi mener ganske vist, at Faren for, at saaledes mindre kvalificerede skulde inklade sig paa at benytte en eventuel Adgang til Højesterets Skranke, er ringe. Et meget betydeligt Antal af de ældre Sagførere, hvem Loven gav Adgang til Landsretten, har aldrig benyttet denne Beføjelse; adskillige andre har kun benyttet den en ganske sjælden Gang. En Sagfører, der har et Renommé at vogte, inklader sig ikke paa en Opgave, som han har Grund til at tro, at han ikke kan magte.

Skønt vi altsaa ikke mener, at det nævnte Forhold i Praksis vilde betyde nogen Fare for ukyndig Procedure i Højesteret, i hvert Fald ikke i noget nævneværdigt Omfang, har vi ment at kunne imødekomme de fra anden Side i saa Henseende fremsatte Betænkeligheder ved Indførelsen af visse Kauteler, og dertil har vi fundet saa meget mere Anledning, som de af os foreslaaede Kauteler paa den ene Side synes fuldt ud at maatte afværge den befrygtede Fare, paa den anden Side ikke ses paa nogen væsentlig Maade at begrænse de Fordele, som en rationel Ordning af Procedureforholdene skulde medføre for Publikum.

Vi foreslaar da for det første, at den udvidede Procedureadgang kun tilkommer den Advokat, der i mindst 5 Aar har været mødeberettiget for Landsretten, og